

Sygn. akt II CNP 46/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2015 r.

skargi E. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 listopada 2013 r.,

wydanego w sprawie z powództwa E. K.

przeciwko Gminie Miasto K. - Zarządowi Budynków Mieszkalnych

w K.

o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga E. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 listopada 2013 r. podlegała odrzuceniu z następujących powodów.

Art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Stosownie do tego przepisu skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Przyczyną odrzucenia skargi *a limine* jest niespełnienie przez skarżącego wymagań konstrukcyjnych ujętych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c.

Wymaganie konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jest wyraźnie wyodrębnione od przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przy takiej konstrukcji przepisu jest niewątpliwe, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów, przedstawiony osobno. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, może się zdarzyć, że naruszenie tych samych przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania będzie stanowiło jednocześnie podstawę skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) i powodowało niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) - okoliczność ta nie uchyla jednak obowiązku strony wnoszącej skargę wypełnienia obydwu wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla skargi w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 55/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I BP 24/07, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II BU 2/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., I BP 11/08, nie publ.).

Na marginesie należy podnieść, że Trybunał Konstytucyjny orzekł w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r., SK 49/08, (OTK-A 2011, nr 6, poz. 55), że art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie - bez wezwania do usunięcia braków - skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niespełniającego wymagania polegającego na wskazaniu przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie spełnione jest wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, rozmiar i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające tę okoliczność, (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., V CNP 61/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2014 r., IV CNP 57/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., II CNP 48/11, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, nie publ.).

Należy podkreślić, że podanie w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest wystarczające w tym względzie (por. postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., V CNP 21/06, nie publ.).

Skarżący w sposób ogólnikowy wskazał, że zaskarżone orzeczenie spowodowało szkody w postaci utraty lokalu, z którym był silnie związany, w którego kosztach eksploatacji i utrzymania partycypował, oraz które stanowiło jego centrum życiowe. Skarżący nie starał się natomiast bliżej wyjaśnić, jaki jest rozmiar doznanej przez niego szkody, ani w jaki sposób dokonał jej kalkulacji, wskutek czego skarga nie mogła zostać uznana za spełniająca wymóg określony w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wymaganie konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. także nie zostało spełnione. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że powyższy przepis nakłada na podmiot wnoszący skargę obowiązek wykazania w drodze odrębnego,

wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyводу prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

Skarżący musi wykazać (a nie: „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Okoliczności te musi więc przekonująco przedstawić i uzasadnić (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., III CNP 23/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2013 r., V CNP 34/12, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., V CNP 83/11, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2011 r., II CNP 16/11, nie publ.). Należy podkreślić, że nie chodzi tu tylko o niemożność wniesienia skargi kasacyjnej, ale także skargi o wznowienie postępowania oraz innych środków prawnych pozwalających na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służących pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13, nie publ.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.